

Димитър Бояджиев

Прошка

Не дръзват милите уста
милувка да проронят с радост
за нежнопростата мечта
на твоята невинна младост –

не дръзват... И безумна скръб
очите ти със мрак загръща;
една сълза кат бисер скъп
всегда им ясни взор заслъща...

Обичам те. И нивга веч
не ще те скрия от душа си –
при теб ли съм или далеч.
Орисна мисъл се не гаси.

Ала за мене не мислй,
със смут сърце си не отваряй!
До смърт душата ме боли –
и нек боли! А ти – прощавай!

О, милостта си запази
за оня, който мълком страда
с душа, с горена от сълзи,
и все копней, и все се нада.

Аз много милости убих,
и таз за тебе ще убия...
Страдай – мълчи! Ей смисла лих
на непосилна орисия.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6301>]